

عنوان مقاله:

۶. مدل تحلیلی سیاست خاورمیانه ای ایران در دوران آشوب

محل انتشار:

نشریه علمی تحقیقات اسنادی انقلاب اسلامی، دوره 2، شماره 3 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

ابراهیم متقی - استاد تمام گروه علوم سیاسی دانشگاه تهران

سهراب انعامی علمداری - دکتری روابط بین الملل دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران شمال

خلاصه مقاله:

سال های ۲۰۱۱ میلادی به بعد را می توان سال هایی پیچیده و در عین حال مهمی برای سیاست خارجی ایران در منطقه خاورمیانه تلقی کرد؛ دورانی که نظم جهانی دچار دگردیسی های عمده ای شده و منطقه خاورمیانه به مثابه یک زیرسیستم از وضعیت و فرایندهای جهانی تحت عنوان «آشوب» تاثیر پذیرفته است. از این رو، خاورمیانه که برای سال ها دچار بحران و بی نظمی مدام بود، به سمت یک آشوب و بی ثباتی امنیتی حرکت کرد. مولفه ها و نشانه های آشوب امنیتی در خاورمیانه را می توان بحران های مزمن، چرخه های بحران امنیتی، تداخل بحران، ابهام امنیتی، گسترش افراط گرایی و تروریسم و ظهور دولت های شکننده دانست. در این قالب، الگوی رفتار منطقه ای ایران برای حفظ و پیگیری منافع ملی و نیز رویارویی با بحران ها و تضادهای منطقه ای از اهمیت بالایی برخوردار خواهد بود. این پژوهش به این سوال اصلی پاسخ خواهد داد که سیاست خارجی ایران در دوران آشوب امنیتی خاورمیانه واجد چه ویژگی ها، مولفه ها و راهبردهایی است؟ فرضیه اصلی نیز عبارت از این است که در وضعیت آشوب و در شرایطی که تهدید و ابهام امنیتی افزایش یافته، جمهوری اسلامی ایران از طریق ساز و کارهای راهبردی، ارتباطی-دیپلماتیک و دولت قوی به مدیریت چنین روندی می پردازد. این پژوهش تلاش می کند که با روش توصیفی-تحلیلی، نخست مولفه های آشوب امنیتی را بررسی کرده و سپس راهبردهای سیاست خارجی و ابزارهای سیاسی-امنیتی ایران در دوران آشوب امنیتی خاورمیانه را تبیین کند.

کلمات کلیدی:

ایران، خاورمیانه، آشوب امنیتی، سیاست خارجی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1620149>

